

V září mne nehledej prší a svět je zlej
zazvoním možná u dveří pozvu se dál
v září mne nemiluj couvej a nebo stůj
býval tu pokoj s ložnicí po tmě ses bál
to jsem já kdo ti nevěří za oknem právě hoří Řím
v zrcadlech zůstal matnej dech v něm písmen pár
to jsem já kdo ti nevěří není mír je jen příměří
ozvěna chůze na schodech iluze spár
v září mne nechtěj mít před bouří bývá klid
odplouvám mořem koberců a řekou snů
v září mne neprobud' snídat už nemám chuť
snídám jen ticho sametů a z tváří sůl
to jsem já kdo ti nevěří stačí jen fouknout do peří
v zrcadlech zůstal matnej dech v něm písmen pár
to jsem já kdo ti nevěří zazvoním možná u dveří
ozvěna chůze na schodech iluze spár